

Sygn. akt I NSK 27/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z powództwa „G.” Sp. z o.o. z siedzibą w T.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o wymierzenie kary pieniężnej
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 24 czerwca 2020 r.
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. akt VII AGa [...]

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z 29 grudnia 2015 r. (nr [...]) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z ujawnieniem nieprawidłowości w działalności gospodarczej prowadzonej przez „G.” Sp. z o.o. z siedzibą w T. (dalej: Skarżący), posiadającej koncesję na wytwarzanie ciepła udzieloną decyzją Prezesa URE z 28 października 1998 r. nr [...] (zmienioną późniejszymi decyzjami) oraz koncesję na przesyłanie i dystrybucję ciepła udzieloną decyzją Prezesa URE z 28 października 1998 r. nr [...] (zmienioną późniejszymi decyzjami) wymierzył Skarżącemu karę pieniężną w wysokości 3,172065% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2014 r., tj. w kwocie 712.335,88 zł za to, że Skarżący prowadząc koncesjonowaną działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania ciepła oraz w zakresie przesyłania i dystrybucji ciepła, w okresie od 1

września 2014 r. do 31 lipca 2015 r. stosował ceny i stawki opłat bez zachowania obowiązku, o którym mowa w przepisie art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. 2020, poz. 833, dalej: p.e.), czym naruszył przepis art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e.

Z uzasadnienia decyzji wynikało, że w dniu 9 kwietnia 2013 r. do Prezesa URE wpłynął wniosek o zatwierdzenie XI taryfy dla ciepła. Decyzją z 7 sierpnia 2013 r. Prezes URE zatwierdził powyższą taryfę dla ciepła, ustalając okres jej obowiązywania do 31 sierpnia 2014 r. W dniu 30 lipca 2014 r. do Prezesa URE wpłynął wniosek Skarżącego o zatwierdzenie XII taryfy dla ciepła. Decyzją z dnia 23 grudnia 2014 r. nr [...] Prezes URE odmówił zatwierdzenia powyższej taryfy dla ciepła. Przyczyną odmowy było dokonane przez Prezesa URE ustalenie, iż kalkulacja cen i stawek opłat za ciepło została sporządzona przez Skarżącego w oparciu o zawyżone koszty wykonywania działalności gospodarczej w zakresie zaopatrzenia w ciepło, zaś zaproponowana przez niego ogólna obniżka cen i stawek opłat o 4,09% nie odzwierciedlała rzeczywistych uzasadnionych kosztów i winna być większa. Niezależnie od powyższego, w dniu 20 stycznia 2015 r. Skarżący złożył kolejny wniosek o zatwierdzenie XII taryfy dla ciepła, zaś Prezes URE decyzją z 18 czerwca 2015 r. nr [...] zatwierdził wnioskowaną przez Skarżącego taryfę. Ogólny spadek cen i opłat w zatwierdzonej taryfie dla ciepła wyniósł 6,67%.

Skarżący złożył odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją całości. W piśmie z 18 stycznia 2016 r. zarzucił jej:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:
 1. art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e., poprzez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że Skarżący ponosi odpowiedzialność za stosowanie cen i stawek opłat bez przestrzegania obowiązku ich przedstawienia do zatwierdzenia Prezesowi URE, mimo iż Skarżący przedstawił taryfę XII do zatwierdzenia, stosując do czasu wydania decyzji Prezesa URE zatwierdzającej taryfę dotychczasową zatwierdzoną taryfę XI zgodnie z dyspozycją art. 47 ust. 2c p.e.;
 2. naruszenie art. 47 ust. 2d p.e. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na uznaniu, że decyzja Prezesa URE z 11 grudnia 2014 r. została wydana w warunkach określonych w tym przepisie, pomimo, iż treść decyzji,

jak również treść ogłoszenia przez Prezesa URE o wydaniu tej decyzji w Dzienniku Urzędowym Województwa [...] jednoznacznie wskazuje, że przyczyną odmowy zatwierdzenia XII taryfy dla ciepła była „niezgodność wnioskowanej do zatwierdzenia taryfy do wymagań określonych w art. 44 - 46 ustawy Prawo energetyczne w szczególności planowanych kosztów paliw, kosztów usług obcych i kosztów wynagrodzeń”;

3. naruszenie art. 47 ust. 2c p.e., poprzez jego niezastosowanie w sprawie, skutkujące błędnym uznaniem, że Skarżący nie był uprawniony do stosowania taryfy XI do czasu wydania przez Prezesa URE decyzji zatwierdzającej nową taryfę, jak również z uwagi na toczące się postępowanie odwoławcze;

4. naruszenie art. 56 ust. 3 i 6 p.e. poprzez ustalenie wysokości kary w nadmiernej wysokości wynikającej z przyjęcia, że kara powinna stanowić równowartość różnicy w przychodach uzyskanych w kwestionowanym przez Prezesa URE okresie, co nie wynika z dyspozycji wskazanych przepisów Prawa energetycznego;

5. Naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 6 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 p.e., poprzez zastosowanie wykładni rozszerzającej przepisu art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e. i nałożenie na Skarżącego kary w okolicznościach nie objętych dyspozycją powyższego przepisu;

2. art. 8 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 p.e., poprzez rażące naruszenie zasady zaufania do władzy publicznej polegające na przedstawieniu dowolnej, dostosowanej do potrzeb postępowania interpretacji treści i skutków decyzji o odmowie zatwierdzenia taryfy z 23 grudnia 2014 r.

Na podstawie powyższych zarzutów Skarżący wniósł o uchylene zaskarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie na jego rzecz od Prezesa URE zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie wniosł o oddalenie odwołania i zasądzenie od Skarżącego na rzecz Prezesa URE kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w W. - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z 5 lipca 2018 r. (XVII AmE [...]) oddalił odwołanie i zasądził od Skarżącego na rzecz Prezesa URE kwotę 1.440 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wyroku, Sąd wskazał, że w ramach prowadzonej działalności koncesjonowanej, polegającej na wytwarzaniu, przesyłaniu i dystrybucji ciepła, stosowanie stawek innych niż wynikające z zatwierdzonej przez Prezesa URE taryfy jest niedopuszczalne. Przedsiębiorstwo energetyczne może stosować zatwierdzoną przez Prezesa URE taryfę tylko przez okres, na jaki została zatwierdzona. Po upływie tego okresu decyzja administracyjna Prezesa URE o zatwierdzeniu taryfy wygasa i dalsze stosowanie tej taryfy jest równoznaczne z naruszeniem art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e.

Skarżący zaskarżył powyższy wyrok apelacją w całości.

Wyrokiem z 19 czerwca 2019 r. (VII AGa [...]) Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację Skarżącego i zasądził od niego na rzecz Prezesa URE kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny w [...] uznał, że Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku słusznie przyjął, iż w ustalonym stanie faktycznym zaistniała sytuacja uzasadniająca zastosowanie art. 47 ust. 2d p.e. Pomimo że toczyło się postępowanie odwoławcze od decyzji z 23 grudnia 2014 r., Skarżący nie miał prawa do zastosowania taryfy XI. Co więcej, Skarżący złożył drugi wniosek o zatwierdzenie taryfy XII w dniu 20 stycznia 2015 r., a więc w okresie po upływie obowiązywania taryfy poprzedniej. Ten drugi wniosek nie mógł więc przedłużyć stosowania taryfy XI na podstawie art. 47 ust. 2c p.e., ponieważ jego złożenie wszczęło nowe postępowanie administracyjne.

Skarżący złożył skargę kasacyjną od powyższego wyroku. Jako podstawę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazał on przepis art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. - z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego treści przepisów:

1. Art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e. - w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia czy treść art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e. uprawnia do obciążenia przedsiębiorcy

energetycznego karą z tytułu stosowania cen i taryf nieprzedstawionych Prezesowi URE do zatwierdzenia, wbrew ciążącemu na przedsiębiorcy obowiązkowi, wynikającego z art. 47 p.e., czy też powyższy przepis uprawnia do obciążenia przedsiębiorcy energetycznego karą także z innych tytułów, w tym m.in. z tytułu stosowania cen i taryf wprowadzone zatwierdzonych przez Prezesa URE, ale w okresie po zakończeniu obowiązywania cen i taryf, a w którym to okresie trwa postępowanie odwoławcze w sprawie zatwierdzenia nowej taryfy?

2. Art. 47 ust. 2d p.e. - w zakresie rozstrzygnięcia, czy treść art. 47 ust. 2d p.e. wskazuje na to, że w sytuacji opisanej w art. 47 ust. 2d p.e. wyłącza się możliwość zastosowania „dotychczasowej taryfy” w całym okresie od dnia zakończenia okresu obowiązywania „dotychczasowej taryfy”, czy też dopiero w okresie po dniu wydania decyzji odmawiającej zatwierdzenia taryfy, uzasadnionej koniecznością obniżenia cen i stawek opłat poniżej cen i stawek opłat zawartych w „dotychczasowej taryfie”?

Uzasadniając konieczność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Skarżący podniósł przede wszystkim brak możliwości nałożenia na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e. na przedsiębiorstwo energetyczne kary pieniężnej za stosowanie dotychczasowej taryfy w okresie między jej wygaśnięciem a zakończeniem postępowania w sprawie zatwierdzenia nowej taryfy. Zdaniem Skarżącego, nie można mówić wówczas o stosowaniu taryfy z naruszeniem obowiązku przedłożenia jej do zatwierdzenia Prezesowi URE, skoro „dotychczasowa taryfa” jest taryfą zatwierdzoną, tym bardziej, iż stosowana jest nadal z mocy przepisów prawa, tj. art. 47 ust. 2c p.e. Z treści art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e. wynika zaś, że przepis ten nie karze za stosowanie „dotychczasowej taryfy” w sytuacji odmowy zatwierdzenia nowej taryfy, z przyczyn o których mowa w art. 47 ust. 2d p.e., względnie z powodu zbyt późnego przedstawienia nowej taryfy do zatwierdzenia.

Odnosnie do drugiej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (w zakresie przepisu art. 47 ust. 2d p.e.), Skarżący wskazał, że warunkiem wystąpienia zakazu stosowania taryfy dotychczasowej jest istnienie decyzji Prezesa URE, odmawiającej zatwierdzenia taryfy, uzasadnionej koniecznością obniżenia cen i stawek opłat poniżej cen i stawek opłat zawartych w „dotychczasowej taryfie”.

Dopiero od momentu wydania tej decyzji aktualizuje się zakaz stosowania „dotychczasowej taryfy”, co oznacza, że do tego czasu przedsiębiorstwo energetyczne stosuje art. 47 ust. 2c p.e. Każdy inny wniosek, w tym polegający na tym, iż w przypadku wydania takiej decyzji wyłącza się możliwość stosowania „taryfy tymczasowej” w okresie od wydania tejże decyzji, jest błędny i prowadzi do nielogicznych konkluzji.

Prezes URE w piśmie z dnia 2 grudnia 2019 r. wniósł o wydanie w trybie art. 398⁹ § 2 k.p.c. postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na brak spełnienia przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawnie przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niniejsza skarga kasacyjna nie spełnia parametrów umożliwiających jej merytoryczne rozpoznanie.

Zgodnie z przepisem art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania, lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy bada w ramach tzw. przedsądu wyłącznie wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności, które przemawiają za przyjęciem jej do rozpoznania. Jak wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie, na tym etapie Sąd Najwyższy nie ocenia natomiast podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, stanowiących odrębny konstytucyjnie element skargi kasacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2019 r., IV CSK 577/19). Sąd Najwyższy bada podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wyłącznie w granicach zaproponowanych przez skarżącego, który musi je odpowiednio uzasadnić.

W niniejszej sprawie jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżący wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Przyjmuje się, że powołana przez Skarżącego podstawa występuje wówczas, gdy wskazany problem dotyczy zagadnienia prawnego, które jest istotne dla porządku prawnego, dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. Powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., II PK 2/12). Nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności, które przemawiałyby za zmianą tego ugruntowanego poglądu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 marca 2012 r., II PK 294/11; postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., II PK 2/12). Co więcej, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że dla uczynienia zadość wymogom przedsądu konieczne jest także, by postawionemu problemowi prawnemu towarzyszył odpowiedni wywód, w którym skarżący przestawi argumenty przemawiające za trafnością rozstrzygnięcia tego problemu w sugerowany przez niego sposób oraz argumenty wykazujące wadliwość odmiennego rozwiązania przedmiotowego problemu (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2012 r., III SK 5/12).

Określając istotne zagadnienie prawne, powstałe na podstawie niniejszej sprawy, Skarżący przedstawił dwa problemy prawne, sformułowane w postaci pytań:

1. czy treść art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e. uprawnia do obciążenia przedsiębiorcy energetycznego karą z tytułu stosowania cen i taryf nieprzedstawionych Prezesowi URE do zatwierdzenia, wbrew ciążącemu na przedsiębiorcy obowiązkowi, wynikającego z art. 47 p.e., czy też powyższy przepis uprawnia do obciążenia przedsiębiorcy energetycznego karą także z innych

tytułów, w tym m.in. z tytułu stosowania cen i taryf wprowadzone zatwierdzone przez Prezesa URE, ale w okresie po zakończeniu obowiązywania cen i taryf, a w którym to okresie trwa postępowanie odwoławcze w sprawie zatwierdzenia nowej taryfy?;

2. czy treść art. 47 ust. 2d p.e. wskazuje na to, że w sytuacji opisanej w art. 47 ust. 2d p.e. wyłącza się możliwość zastosowania „dotychczasowej taryfy” w całym okresie od dnia zakończenia okresu obowiązywania „dotychczasowej taryfy”, czy też dopiero w okresie po dniu wydania decyzji odmawiającej zatwierdzenia taryfy, uzasadnionej koniecznością obniżenia cen i stawek opłat poniżej cen i stawek opłat zawartych w „dotychczasowej taryfie”?

Zgodnie z przepisem art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e., karze pieniężnej podlega ten, kto stosuje ceny i taryfy, nie przestrzegając obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia, o którym mowa w art. 47 p.e. Zgodnie z treścią art. 47 ust. 1 p.e., przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje ustalają taryfy dla paliw gazowych i energii, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, oraz proponują okres ich obowiązywania. Przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje przedkładają Prezesowi URE taryfy z własnej inicjatywy lub na żądanie Prezesa URE. W przypadku upływu okresu, na jaki została ustalona taryfa, do dnia wejścia w życie nowej taryfy stosuje się taryfę dotychczasową, jeżeli: 1) decyzja Prezesa URE nie została wydana, albo 2) toczy się postępowanie odwoławcze od decyzji Prezesa URE (art. 47 ust. 2c p.e.). Taryfy dotychczasowej, o której mowa w art. 47 ust. 2c p.e., nie stosuje się, jeżeli decyzja Prezesa URE odmawiająca zatwierdzenia taryfy jest uzasadniona koniecznością obniżenia cen i stawek opłat poniżej cen i stawek opłat zawartych w dotychczasowej taryfie i wynika z udokumentowanych i opisanych zmian zewnętrznych warunków wykonywania przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej (art. 47 ust. 2d p.e.).

Biorąc pod uwagę przytoczoną powyżej interpretację przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie można stwierdzić, że w niniejszej sprawie zaistniała przesłanka wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego. Sąd Najwyższy i sądy powszechne dokonywały już bowiem niejednokrotnie wykładni przepisu art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e. i przyjęły odmienną interpretację niż zawarta w skardze kasacyjnej Skarżącego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2016 r., III SK 6/15, nie jest

karane samo nieprzedstawienie taryfy do zatwierdzenia, lecz dopiero stosowanie taryfy z naruszeniem obowiązku przedstawienia jej do zatwierdzenia Prezesowi URE. W postanowieniu z 19 maja 2009 r., III SK 12/09, Sąd Najwyższy poparł pogląd wyrażony już wcześniej w wyroku Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2004 r., III SK 30/04, zgodnie z którym karze pieniężnej, określonej w art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e. podlega ten, „kto stosuje ceny i taryfy niezatwierdzone przez Prezesa Urzędu Regulacji i Energetyki, chociaż do takiego zatwierdzenia już przedstawione”. Zdaniem Sądu Najwyższego, realizacji obowiązku przedstawienia taryfy do zatwierdzenia Prezesowi URE nie można ograniczać wyłącznie do przedłożenia taryfy z własnej inicjatywy lub na żądanie Prezesa URE. Należy bowiem wziąć pod uwagę, że przedstawioną taryfę rozpatruje Prezes URE w określonym terminie, zatwierdzona taryfa podlega odpowiedniemu ogłoszeniu i dopiero po przejściu takiego trybu powstaje taryfa, którą przedsiębiorstwo może - w określonym terminie - wprowadzić do stosowania. Warunkiem obowiązywania taryfy jest bowiem nie tylko jej przedłożenie, ale również uzyskanie zatwierdzenia przez Prezesa URE, publikacja i upływ określonego terminu od publikacji. Naruszenie tych warunków jest równoznaczne z nieprzestrzeganiem obowiązku, o którym mowa w art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e. Taki tryb wprowadzenia taryfy do stosowania został ustanowiony głównie w celu ochrony interesów odbiorców przed nieuzasadnionymi cenami (opłatami), które mogłyby narzucać przedsiębiorstwa energetyczne niehamowane regułami rynku konkurencyjnego. Wobec tego wykluczona jest sytuacja, w której zgodnie z prawem zaczęłaby obowiązywać inna taryfa dla energii elektrycznej i ciepła bez jej zatwierdzenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., III SK 12/09).

Powyższy problem był również niejednokrotnie analizowany przez sądy powszechne, a przyjęta linia orzecznicza nie została zmieniona przez Sąd Najwyższy. Wynika z niej, że ustawodawca nakładając na przedsiębiorców energetycznych obowiązek przedstawienia taryf do zatwierdzenia przez Prezesa URE, pomimo że nie określił co do tego terminu, wprowadził sankcję w postaci kary pieniężnej za stosowanie stawek i cen wynikających z niezatwierdzonych taryf. W konsekwencji to w interesie profesjonalnego podmiotu, jakim jest przedsiębiorstwo energetyczne, leży złożenie wniosku o zatwierdzenie taryfy

w terminie, który umożliwi wykonanie obowiązku z art. 47 ust. 1 p.e. Sankcja za jego nieprzestrzeganie nie wynika z nieprzedstawienia w określonym terminie taryfy do zatwierdzenia, lecz dotyczy stosowania cen i taryf bez przestrzegania obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia (wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 11 lipca 2013 r., XVII AmE 72/11, Legalis nr 1326022). Jest ona nakładana bez względu na przyczyny, dla których dane przedsiębiorstwo naruszyło w tym zakresie obowiązujące przepisy prawa (wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 21 maja 2013 r., XVII AmE 77/11, Legalis nr 739483). Pogląd ten jest również akceptowany w doktrynie (zob. M. Szachajko, *Komentarz do art. 56 p.e.*, w: Z. Muras, M. Swora (red.), *Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II*, LEX 2016). Z tego względu, jak również biorąc pod uwagę stan faktyczny sprawy, nie można uznać, że wskazany przez Skarżącego problem posiada charakter precedensu i nie był dotychczas rozstrzygnięty.

Uwzględniając ocenę braku istotnego zagadnienia prawnego w związku ze stosowaniem przepisu art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e., należy uznać, że przesłanka ta analogicznie nie występuje w przypadku powiązanego przedmiotowo przepisu art. 47 ust. 1 p.e. - w zakresie wskazanym przez Skarżącego. Do oceny zachowania Skarżącego nie znajdzie zastosowania art. 47 ust. 2c p.e. Przepis ten dotyczy wyłącznie kwestii wskazania taryfy, którą należy stosować, gdy dotychczasowa straci moc obowiązującą, a nie zatwierdzono jeszcze nowej lub pomimo że ją zatwierdzono, jest ona zaskarżona do sądu. Sytuacja ta nie ma bezpośredniego związku z przesłankami z art. 56 ust. 1 pkt 5 p.e., które dają podstawę do ukarania przedsiębiorstwa za dopuszczenie do okresu beztaryfowego (wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 17 maja 2013 r., XVII AmE 122/11, Legalis nr 2127699). W konsekwencji nie zachodzi konieczność badania w jakim zakresie przepis art. 47 ust. 2d p.e. wyłącza możliwość zastosowania „dotychczasowej taryfy” (w całym okresie od dnia zakończenia okresu obowiązywania „dotychczasowej taryfy”, czy dopiero w okresie po dniu wydania decyzji odmawiającej zatwierdzenia taryfy, uzasadnionej koniecznością obniżenia cen i stawek opłat poniżej cen i stawek opłat zawartych w „dotychczasowej taryfie”). Niezależnie bowiem od tego, czy zaistniały przesłanki uzasadniające zastosowanie

art. 47 ust. 2d p.e. w niniejszej sprawie oraz nie tracąc z pola analiz tego, że Skarżący złożył ponownie wnioski o zatwierdzenie nowej taryfy w okresie po upływie obowiązywania taryfy poprzedniej, co wszczęło nowe postępowanie administracyjne, stwierdzić trzeba, że ustalenia te nie wpływają na rozstrzygnięcie dotyczące wymierzonej Skarżącemu kary pieniężnej. Tymczasem nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania problem prawny, którego wyjaśnienie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Co więcej, w niniejszej sprawie Skarżący zdaje się w rzeczywistości podnosić nie tyle występowanie istotnego zagadnienia prawnego, lecz błędną wykładnię przepisów, która jego zdaniem prowadzi do niewłaściwego ich zastosowania. Argumentacja Skarżącego, mająca na celu wskazanie cechy istotności zaprezentowanego zagadnienia prawnego, stanowi raczej odniesienie się do uzasadnienia zarzutów kasacyjnych i wskazania błędnego zastosowania wskazanych przepisów przez Prezesa URE i sąd odwoławczy. Pomimo sposobu przedstawienia, wskazana przez Skarżącego podstawa wniesienia skargi kasacyjnej, wiąże się *de facto* nie z zaprezentowaniem abstrakcyjnego problemu związanego z wykładnią danych przepisów, ale wskazaniem zagadnienia prawnego, które dotyczy zastosowania w sprawie konkretnego przepisu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się tymczasem, że powyższy sposób opisu zagadnienia prawnego nie spełnia wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lutego 2007 r., I UZ 47/06).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.